

בבית משפט לעניינים מינהליים בבאר-שבע

עתמ 21917-01-19

קבוע ליום 15.1.19

בפני כבוד השופט גדעון

- העותרים:**
1. ד"ר [REDACTED] ארתין, ת"ז [REDACTED]
  2. מר [REDACTED], ת"ז 804379295
  3. גב' [REDACTED], ת"ז 802809996
  4. גב' [REDACTED], ת"ז 801935321
  5. מר [REDACTED], ת"ז 908966211

ע"י ב"כ עו"ד מוריה פרידמן שריר ואח'
מעמותת "גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
מרח' הרכבת 42 תל אביב - יפו 6777008
טל': 036244120, פקס: 03036244130

- נ ג ד -

המשיבה: **מדינת ישראל**
ע"י פרקליטות מחוז דרום - אזרחי
רחוב קרן היסוד 4, ת.ד 10309 באר שבע
טל': 073-3801222 פקס: 02-6467058

תגובה לעתירה

המשיבה - מדינת ישראל (להלן: "המשיבה" או "המדינה") לפי העניין, מבקשת להגיש תגובה לעתירה.

א. כללי

1. עניינה של העתירה בדרישת העותרים להורות למשיבה להתיר את כניסתם של העותרים 1 עד 5 (להלן: "העותרים"), מרצועת עזה לישראל, במסגרת היתרים שניתנים לחגי הנוצרים. ביחס לעותר 1, נטען בעתירה כי ביום 8.1.19 התקבלה אצל ב"כ העותרים תשובת הפרקליטות, במסגרת קדם עתירה שהועברה לפרקליטות ביחס ל- 10 תושבים נוצרים אשר העותר 1 נמנה ביניהם, לפיה בקשתו סורבה מטעמים ביטחוניים (הפרפראזה שנמסרה: קשר לגורמי טרור). להשלמת התמונה יצויין, כי פרט לעותר 1, 9 הפונים האחרים במסגרת קדם העתירה אושרו כניסה לישראל. ביחס לעותרים 2 עד 5, נטען בעתירה כי ביום 8.1.19 הודיעה קצינת פניות ציבור כי בקשותיהם מסורבות מטעמים ביטחוניים פרטניים. העותרים 2 עד 5 לא נכללו בקדם העתירה הנ"ל.

2. עמדת המשיבה, בקליפת אגוז, היא כי דין העתירה להידחות על הסף, ולחילופין להידחות לגופו של עניין, מהנימוקים הבאים:

א. **מחיקה על הסף**: כידוע, עתירה מינהלית מוגשת כנגד החלטה מינהלית שקיבלה רשות מינהלית בנושא / בעניינו של פלוני. מדובר **בבקשות שונות של 5 עותרים שונים וב- 5 החלטות שונות** שהתקבלו על בסיס הנסיבות הפרטניות של כל עותר ועותר, אשר היה מקום להגיש **עתירות נפרדות בעניינם**. המשיבה תטען כי די בכך כדי להביא למחיקת העתירה על הסף.

ב. **דחייה על הסף**: המשיבה תטען כי דין העתירה להידחות על הסף בהיעדר עילה להתערב בהחלטה עניינו, שכן לעותרים, ככל תושבי רצועת עזה, **אין כל זכות שבדין להיכנס לישראל**. הזכות לקבוע את הנכנסים בשעריה הינה חלק מעיקרון הריבונות של המדינה, אשר רשאית לקבוע מי יותר להיכנס בשעריה. זאת, מקל וחומר, כאשר ענייננו בכניסתם של תושבי רצועת עזה, שטח עוין הנשלט על-ידי ארגון טרור אשר שם לעצמו למטרה את השמדתה של מדינת ישראל ואשר מנהל פעולות איבה כנגד מדינת ישראל.

ג. **דחיית העתירה לגופו של עניין**: המשיבה תטען כי ההחלטות שלא לאפשר את כניסתם של העותרים לישראל מטעמים ביטחוניים פרטניים הן החלטות סבירות וראויות - ומכל מקום אינן בלתי סבירות באופן קיצוני, המצדיק התערבותו של בית משפט נכבד זה.

ד. **בקשר לעותרת 3**: כפי שיפורט בהמשך, כניסתה לישראל לצורך המבוקש אושרה לתאריכים 14.1.19 עד 20.1.19 – כך שבעניינה של העותרת 3 העתירה התייתרה.

ב. סילוק העתירה על הסף - על העותרים היה להגיש עתירות נפרדות

3. סמכותו של בית המשפט לעניינים מינהליים נקבעה בסעיף 5 לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, תש"ס-2000, שם נקבע:

"5. בית משפט לעניינים מינהליים ידון באלה:

(1) עתירה נגד החלטה של רשות או של גוף המנוי בתוספת הראשונה בעניין המנוי בתוספת הראשונה... (להלן – עתירה מינהלית)..."

4. כאמור, עתירה מינהלית מוגשת כנגד החלטה מינהלית – או כנגד אי מתן החלטה, בנושא / בעניינו הפרטני של פלוני.

5. כפי שעולה מהעתירה, מדובר **בבקשות שונות של 5 עותרים שונים וב- 5 החלטות שונות** שהתקבלו על בסיס הנסיבות הפרטניות של כל עותר ועותר, אשר היה מקום להגיש **עתירות נפרדות בעניינם**.

6. המשיבה תטען, כי די בכך כדי להביא לסילוק העתירה על הסף.

ג. דחיית העתירה על הסף – לעותרים אין כל זכות להיכנס לישראל

1.ג. לעותרים אין כל זכות להיכנס לישראל

7. **נקודת המוצא לענייננו היא, כי לעותרים – שהינם פלסטינים תושבי רצועת עזה – אין כל זכות שבדין להיכנס לישראל.**

8. לאחר יישום תוכנית ההתנתקות וסיום הממשל הצבאי ברצועת עזה ביום 12.9.2005, הסמכות להתיר את הכניסה מרצועת עזה לישראל נתונה בידי שר הפנים, מכוח חוק

הכניסה לישראל, התשי"ב – 1952, או מי שהוסמך על-ידו בהתאם לצו הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה)(הוראת שעה), התשס"ה – 2005. כך הוסמכו בעלי תפקידים במנהלת התיאום והקישור לרצועת עזה (להלן: "מת"ק עזה") להתיר כניסתם של תושבי רצועת עזה לישראל. כן הסמיך שר הפנים בעלי תפקידים במת"ק עזה להתיר כניסתם של תושבי הרצועה לישראל לצורך מטרות זמניות, בהתאם להוראות סעיפים 1 ו- 3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003.

9. החל מיום 12.9.2005, בשעה 24:00, הסתיים הממשל הצבאי של צה"ל בשטח רצועת עזה, ואיתו הסתיימה גם התפיסה הלוחמתית של צה"ל את רצועת עזה, על כל המשתמע מכך מבחינה מדינית, ביטחונית ומשפטית.

10. החל ממועד תום הממשל הצבאי בחבל עזה, צה"ל אינו מפעיל עוד סמכויות ממשל צבאי ברצועת עזה, ובכלל זה סמכויות מכוח תחיקת הביטחון. ממועד זה, מלוא הסמכויות השלטוניות בכל שטחי הרצועה נמסרו לרשות הפלסטינית (כמובן בטרם השתלטותה האלימה של תנועת החמאס על השלטון ברצועה, כפי שיתואר בהמשך).

11. ראה לענין זה החלטת בית המשפט בבג"צ 9132/07 **גבר אלבסיוני נגד מדינת ישראל**, שם נקבע כי :

"מאז חודש ספטמבר 2005, אין עוד לישראל שליטה אפקטיבית בנעשה בשטח רצועת עזה. הממשל הצבאי שהוחל בשטח זה בעבר בוטל בהחלטת הממשלה, וחיילים ישראלים אינם שוהים באזור זה באופן קבוע ואף אינם מנהלים את המתרחש בו. בנסיבות אלה, אין מוטלת על מדינת ישראל חובה כללית לדאוג לרווחת תושבי הרצועה ולשמור על הסדר הציבורי בתחומי רצועת עזה, לפי מכלול דיני הכיבוש של המשפט הבינלאומי".

בית המשפט הנכבד קבע לא אחת בעבר, כי זכותה הריבונית של המדינה לקבוע מי ייכנס בשעריה, וכי היקף שיקול הדעת הנתון לרשויות בעניין זה הוא רחב ביותר.

עמדה זו של בית המשפט עוברת כחוט השני בפסיקותיו בעבר הרחוק והקרוב (וראו, למשל, לעניין זה: בג"ץ 482/71 **קלרק נ' שר הפנים**, פ"ד כז(1), 113; בג"ץ 9723/01 **לוי נ' שירות התעסוקה**, פ"ד נז(2), 87).

לעניין זה נבקש להבהיר, כי עמדתו של בית המשפט הנכבד אף עולה בקנה אחד עם המשפט הבינלאומי, כמו גם עם המשפט הנוהג במדינות העולם, לפיו כל מדינה שומרת לעצמה זכות מוחלטת לקבוע אילו זרים ייכנסו אליה, וככלל, אין היא חייבת לנמק בפני אדם זר מדוע היא מסרבת להתיר את כניסתו לתחומה.

12. כידוע, סמכותו של שר הפנים ליתן רישיונות על פי חוק הכניסה לישראל, פורשה בבית משפט זה כסמכות בעלת שיקול דעת רחב ביותר, וכך נאמר בבג"ץ 431/89 **קנדל ריצ'רד ואח' נ' שר הפנים**, פ"ד מו(4) 505 בעמ' 520 :

"על פי סעיף 1(ב) לחוק הכניסה לישראל "מי שאיננו אזרח ישראלי או בעל אשרת עולה או תעודת עולה, תהיה ישיבתו בישראל על פי רישיון ישיבה לפי חוק זה". הסמכות למתן רישיון כזה ושיקול הדעת בה מסורים לשר הפנים, המשיב. החוק והתקנות שהותקנו מכוחו... אינם מגדירים את הקריטריונים להענקת רישיון כזה. למשיב נתון שיקול דעת רחב בנושא, והוא אינו חייב לנמק את החלטתו." [ההדגשה הוספה

- ש.ג.]

13. לעניין הטלת הגבלות על כניסת הזרים לישראל, נאמר בבג"ץ 1031/93 אליאן (חוה) פסרו (גולדשטיין), פ"ד מט(4) 661 בעמ' 705 :

”משמעות ציבורית זו הביאה לכך שכל מדינה מטילה הגבלות על כניסתם של זרים אליה והגבלות נוספות על המבקש להפוך לתושב או אזרח. הגבלות אלו נועדו לשמור על התרבות המיוחדת של תושבי המדינה, על הזהות, על המכנה המשותף המאחד אותם והמייחד אותם, על האינטרסים הכלכליים שלהם ועל הסדר והמוסר הציבוריים. הגבלות אלו נחלקות לשניים, להגבלות על הכניסה לישראל ולהגבלות על ההתאזרחות ועל ההשתקעות במדינה. לגבי ההגבלות על הכניסה למדינה, כל מדינה שומרת לעצמה את הכח המוחלט לשלוט על זרם הנכנסים אליה” [ההדגשה הוספה – ש.י.]

ראו גם פסק הדין בבג”ץ 7277/94 פלוני נ’ המושל הצבאי לחבל עזה, תק-על 95(2), 889, שם עתרו תושבים מרצועת עזה בבקשה לקבלת היתר כניסה לישראל, ובו נקבע כדלקמן:

”לאיש מן העותרים אין זכות קנויה להיכנס לישראל כדי לעבוד בה. ההחלטה אם להתיר כניסתם לישראל, לצרכי עבודה או לצורך אחר כלשהו, נתונה לשיקול דעתו של המשיב...” [ההדגשה הוספה – ש.י.]

והשוו גם: בג”ץ 7475/05 כעבאנה נ’ מפקד כוחות צה”ל בגדה המערבית תק-על 2005(3) 2662.

14. בעניין זה ראו גם את פסק דינו של בית המשפט העליון מיום 23.11.06, בג”ץ 9135/06 עיצאם שאפי נ’ אלוף פיקוד מרכז, תק-על 2006(4) 2923, בו חזר בית המשפט הנכבד על פסקי-דין קודמים, בקובעו כדלקמן:

”נקודת המוצא היא כי אין לעותר כל זכות שבדין להיכנס לתחומי מדינת ישראל, בין אם לצורכי עבודתו ובין אם לצורך אחר. מתן האפשרות להיכנס ארצה למי שאיננו תושב או אזרח מסור לשיקול דעתה הבלעדי של מדינת ישראל כחלק מריבונותה. הלכה זו נקבעה בשורה ארוכה של פסקי דין והיא בבחינת מושכלת יסוד” [ההדגשה הוספה – ש.י.]

כן ראו: בג”ץ 11809/05 עומר אלסיד נ’ היועץ המשפטי לממשלה תק-על 2006(1) 2314; בג”ץ 2875/06 כואזבה נ’ שר הביטחון (טרם פורסם); בג”ץ 4283/06 אוסטה נ’ מדינת ישראל – משרד הביטחון (טרם פורסם); בג”ץ 11764/05 קרעאן נ’ מפקד כוחות צה”ל בגדה המערבית תק-על 2006(1) 2040; בג”ץ 5108/05 עודה נ’ משטרת ישראל תק-על 2005(3) 3546; בג”ץ 2475/06 פלוני נ’ מפקד כוחות צה”ל בגדה המערבית (טרם פורסם).

15. מהאמור לעיל עולה בבירור כי לעותרים אין כל זכות שבדין, קל וחומר זכות מוקנית כלשהי לקבלת היתר כניסה לישראל, זאת היות שמלכתחילה אין לתושבי רצועת עזה כל זכות להיכנס לישראל, ולכל היותר מדובר באי הענקת פריבילגיה בלבד. מדינת ישראל אינה חייבת ליטול כל סיכון בהתרת כניסה לישראל, של זרים בכלל ושל תושבי רצועת עזה בפרט, ולא מוטל עליה כל נטל הוכחה בהקשר זה.

2.ג הישות העוינת השולטת ברצועת עזה

16. נדבך נוסף הנוגע לכניסתם של תושבי רצועת עזה לישראל הינו השתלטות החמאס על רצועת עזה בקיץ 2007 והפיכתה לטריטוריה טרוריסטית העוינת למדינת ישראל. כיום החמאס שולט באופן אפקטיבי הן בשטח רצועת עזה והן במעברים שבין ישראל לרצועת עזה, בצידם הפלסטיני.

לאחר השתלטותו האלימה של החמאס על הרצועה, נתקבלה ביום 19/9/2007 החלטת וועדת השרים לענייני בטחון לאומי ב/34, אשר הגדירה את רצועת עזה כ – “שטח עויין” והנחתה את מערכת הביטחון ליישם צעדים שונים בתחום האזרחי כלפי הרצועה, ביניהם צמצום תנועת אנשים בינה לבין מדינת ישראל.

17. מדינת ישראל, מתוקף זכותה המלאה להגנה עצמית, פעלה בעבר ופועלת גם כיום על מנת להגן על יישוביה, אזרחיה ותושביה מפני פעולותיהם הנפשעות של ארגוני הטרור. בכלל זאת, פועלת מדינת ישראל על-מנת לסכל את כוונות ארגוני הטרור לביצוע מתקפות ופיגועים כנגד אזרחי ישראל, תושביה וחיילי צה"ל, את ניסיונותיהם להעברת מודיעין, ידע, פעילי טרור, כסף וציוד היכולים לשמש לפעילות טרור, ולהעתקת תשתיות הטרור מרצועת עזה לשטחי יהודה ושומרון ולישראל, ולביצוע ירי ופיגועים במעברים שבין רצועת עזה לבין שטחה הריבוני של מדינת ישראל.
18. בשל מצב ביטחוני מיוחד זה, כניסה מרצועת עזה לישראל דרך מעבר ארז, מוגבל כיום בשגרה ככלל **למקרים הומניטאריים וחריגים**, ובהם בעיקר מקרים רפואיים דחופים, מעבר עובדי ארגונים בינלאומיים מוכרים, מעבר סוחרים בכירים אשר בכניסתם יש כדי לתרום לשיפור כלכלת הרצועה – וגם כל אלו בכפוף לשיקול דעתה של מדינת ישראל, שלא מוטלת עליה כל חובה בעניין זה.
19. המשיבה תטען כי **די בדברים האמורים כדי להצדיק את דחיית העתירה על הסף**, בהיעדר עילה. העותר נעדר כל זכות שבדין להיכנס לישראל, בין שקיימים טעמים ביטחוניים קונקרטיים בעניינם, ובין אם לאו. ממילא, אין כל בסיס לדרישה להורות למדינה לאפשר את כניסת העותר לתחומה.

ד. דחיית העתירה לגופו של עניין

1.ד מדיניות הכניסה לישראל מרצועת עזה - כללי

20. כידוע וכאמור לעיל, מדיניות תנועת אנשים בין מדינת ישראל לרצועת עזה, הנגזרת מהמצב הביטחוני-מדיני למול הרצועה ומהנחיות הקבינט, הינה כי, ככלל, כניסתם של פלסטינים תושבי רצועת עזה לישראל אינה מותרת אלא במקרים הומניטאריים וחריגים בלבד (ראה מסמך "סטאטוס הרשאות בלתי מסווג לכניסת פלסטינים לישראל, למעברם בין אזור יהודה ושומרון לבין רצועת עזה וליציאתם לחו"ל" (להלן גם: "**מסמך סטאטוס הרשאות**"), הזמין ומפורסם לציבור גם באינטרנט, והמגדיר ומפרט את המדיניות בעניין זה. מדיניות זו אושרה פעמים רבות על ידי ביהמ"ש העליון לאורך שנים, אשר לא ראה להתערב בה, תוך שחזר והדגיש כי נקודת המוצא המשפטית הינה כי אין לזרים, ובכלל זה לתושבי רצועת עזה, כל זכות קנויה להיכנס לתחומי מדינת ישראל.
21. למדיניות זו ישנם סייגים שונים, ובראשם הסייג הביטחוני. כאמור, מדובר במדיניות שמוסיפה להתקיים אף בימים אלה של הידרדרות חמורה במצב הביטחוני, כאשר רצועת עזה הוכרזה על-ידי הקבינט המדיני-ביטחוני כישות עוינת, ולמעשה כטריטוריה הדומה במובנים רבים למדינת אויב.
22. לעניין מדיניות התנועות בין ישראל לרצועה, שב וקבע ביהמ"ש העליון בפסק דינו בעע"מ 4620/11 **קישאוי נ' שר הפנים** (טרם פורסם, 7.8.12) כי:
- "נקודת המוצא לדיון היא שכפי שמקובל בכל מדינה ריבונית, אין לזרים זכות קנויה להיכנס לתחומי מדינת ישראל... **כפי שנפסק לא אחת, כלל זה כוחו יפה גם באשר לבקשות להיתרי כניסה של תושבי רצועת עזה...**" [ההדגשה הוספה – ש.י.]
23. כן ראה, בין רבים: בג"ץ 495/12 **עזאת נ' שר הביטחון** (24.9.12); בג"ץ 4906/10 **שריף נ' שר הביטחון** (7.7.10); בג"ץ 1912/08 **עמותת רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה** (תק-על 2008 (2), 533); בג"ץ 5268/08 **ענבר נ' אלוף פיקוד הדרום** (תק-על 2009 (4) 10368); ועוד.

24. מדיניות זו גם שבה ואושרה בפסיקתו של בית משפט נכבד זה אך לאחרונה. ראה: עת"מ (ב"ש) 5222-04-14 עזאם נ' מדינת ישראל (25.5.14); וכן עת"מ (ב"ש) 19657-08-13 בצלם מרכז המידע הישראלי נ' שר הביטחון (28.1.14).

25. לעניין כניסה לישראל לצורך קבלת טיפול רפואי, ראה בג"ץ 1912/08 עמותת רופאים לזכויות אדם ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה, אלוף פיקוד דרום ואח' תק-על-2008(2), 533, שם אישר בית המשפט העליון את מדיניות המשיבים וקבע כי על אף שמדובר בטיפול חיוני מציל חיים, הרי שלאור הסכנה הביטחונית הנשקפת מכניסתו של העותר לישראל, הוא דחה את העתירה וקבע:

"מתן טיפול רפואי לנוזק, במיוחד כאשר המדובר בהצלת חיים, הוא ערך הומניטרי שראוי, ככל האפשר, לחתור להגשתו, גם כאשר מדובר במי שאינו ישראלי וגם אם הוא מתגורר בארץ אויב. השמירה על הערכים ההומניטריים היא אבן יסוד בשיטת המשפט הישראלית, והם ישימים לגבי כל אדם באשר הוא אדם... היא מגלה רגישות לערכים אלה גם כאשר הנוזק הוא זר המתגורר במדינת אויב... מתן סעד מטעמים הומניטריים, עם כל חשיבותו, איננו ערך מוחלט הגובר בכל מצב ובכל תנאי על הערכים המתמודדים. כאשר, בצד הטעם ההומניטרי, ניצב ערך נוגד חשוב - בין אינטרס נוגד של הפרט ובין אינטרס נוגד של הציבור, נדרשת הרשות המוסמכת לשקלל בין מכלול הערכים, ולקבוע את נקודת האיזון המידתית הראויה ביניהם. על האינטרסים הנוגדים בעלי החשיבות הרבה ביותר נמנים שיקולי ההגנה על בטחון הפרט והציבור. בטחון החיים של תושבי ישראל הוא ערך רב מעלה, ומשקלו רב באיזון שבינו לבין הערך ההומניטרי שבמתן סעד לנוזק. במקום שבו מתן סעד לנוזק עלול לסכן באופן ממשי את בטחון חייהם של תושבי המדינה, עשוי שיקול ההגנה על הביטחון לגבור. אמת המידה לאיזון היא המידתיות (בג"צ 2056/04 מועצת הכפר בית סוריק נ' ממשלת ישראל, פד"י נח(5) 807, 836-837 (2004)).

במסגרת האיזון הראוי בין השיקולים הנוגדים, ובגדרה של דרישת המידתיות, יש לאמוד את מידת הצורך בסעד המבוקש מבחינת הנוזק, ובגדרי שיקול זה יש לשקול מהי חומרת מצבו, ובאיזו מידה פתוחה בפניו האפשרות לקבל סעד חלופי במקום אחר; כנגד שיקול זה, נשקל השיקול הנגדי, למשל - הסיכון הבטחוני העלול להתהוות מכניסת הנוזק לסעד לישראל, פעילותו בהקשר זה, ומידת עוצמתו של סיכון זה. השקלול בין הערכים הנוגדים צריך להיות מאוזן ומידתי, והוא נגזר מנסיבות העניין. השקילה היחסית של כל אחד מהשיקולים הנוגדים מצמיחה את ההכרעה אם להיענות לבקשת הסעד במלואה, או לדחותה במלואה, או לקבלה בחלקה, בכפוף לתנאים כאלה ואחרים."

26. במקרה שלפנינו, לא מדובר בבקשת כניסה לישראל לצורך קבלת טיפול רפואי, אלא בבקשה לכניסה לישראל לצורך חגי הנוצרים – אולם הדברים שנקבעו בפסק הדין הנ"ל יפים גם לענייננו, בבחינת קל וחומר.

27. במסגרת המדיניות הקיימת, היעדר התנגדות ביטחונית פרטנית מהווה תנאי מהותי למתן היתר להיכנס לישראל - שכן הסכנה הנשקפת מכניסתם של תושבי הרצועה לישראל גדלה, וזאת בשים לב למוטיבציה המוגברת של ארגוני הטרור להוציא לפועל פיגועים ולהעתיק את זירת הלחימה בעזה גם לשטחי יו"ש. מדינת ישראל איננה לסכן את חיי תושביה ואזרחיה באמצעות מתן היתרי כניסה לישראל למי שנשקפת ממנו סכנה ביטחונית ממשיית לביטחון המדינה ולשלום תושביה. כאמור בפסק הדין בבג"ץ 5429/07 בג"ץ 5429/07 רופאים לזכויות אדם ואח' נ' שר הביטחון ואח' (28.6.07), גורמי הטרור אינם מהססים לעשות שימוש ב"תיעוד רפואי", בין אם הוא תיעוד אותנטי ובין אם לאו, על-מנת לנסות ולהחדיר מפגעים לישראל ולכלל הפחות לקרבתם למעברים בהם שוהים חיילי צה"ל. לעתים מדובר במפגעים של ממש ולעתים מדובר באנשים שתפקידם להעביר מסרים, כסף, מידע

חבלני וכיוצא בזה לטרוריסטים באיו"ש. למרבה הצער, נודעו מקרים רבים אשר בהם מנצלים באופן ציני ארגוני הטרור ברצועת עזה את הצעדים האזרחיים בהם נוקטת מדינת ישראל לרווחת אוכלוסיית רצועת עזה לצרכים עוינים, לרבות ניצול אותם אנשים אשר מקבלים היתר כניסה לשטח מדינת ישראל, בין במודע, בין בשיטוי או תחת איומים.

בנסיבות אלו, כאשר לצד היעדר החובה לאפשר כניסת תושבי עזה לישראל קיים סיכון ביטחוני פרטני הטמון בהתרת כניסתם של אנשים מסוימים לשטח ישראל, לפי מידע המצוי בידי גורמי הביטחון המוסמכים לאחר שנבחן עניינם לעומק, וודאי שאין עילה להתערבות בהחלטת הרשויות שלא להתיר את הכניסה.

28. מדיניות תנועת אנשים בין מדינת ישראל לרצועת עזה

כאמור לעיל, מדינת ישראל פרסמה לציבור הרחב מסמך "סטאטוס הרשאות", ובו פירוט אודות מדיניות התנועה הנ"ל.

בקשות לכניסה לישראל ייבחנו לגופן ויאושרו בהתאם לקריטריונים מוגדרים, המפורטים במסמך, המפורסם לציבור בין היתר באתר האינטרנט של מפקדת תיאום פעולות הממשלה בשטחים, והכל בכפוף להיעדר התנגדות ביטחונית או אחרת פרטנית כנגד המבקש.

כך, במסגרת סעיף 1.ב. בעמ' 13 למסמך סטאטוס ההרשאות נאמר במפורש כדלהלן:

"נוסף על הצורך בהתאמתן של הבקשות לקריטריונים הנקבעים מעת לעת, בקשות תושבי רצועת עזה לכניסה לישראל נבחנות בהתאם לבדיקות הביטחונית הפרטניות הנדרשות הנוגעות למבקש..."

ובהמשך אותה פסקה:

"הבדיקות כאמור מהוות חלק בלתי נפרד מהליך בחינתה ואישורה של כל בקשה".

כלומר, מובהר במפורש כי קבלת ההיתרים מותנית בתוצאות הבדיקות הביטחונית הפרטניות הנדרשות הנוגעות למבקש. ביצוע בדיקה ביטחונית וקבלת חוות דעתם של גורמי הביטחון המוסמכים מתחייבת היא מכוח חקיקה ראשית (ראו סעיף 3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003).

באופן פרטני ביחס לכניסה לישראל לצוותים רפואיים, בסעיף 2.א.2) בעמ' 14 למסמך סטאטוס הרשאות נאמר כדלהלן:

"כניסתם של צוותים רפואיים לבתי חולים בישראל או באיו"ש לצורך השתלמויות מקצועיות רפואיות והתמחויות שיש בהן כדי להביא לחיזוק ושיפור המענה הרפואי הניתן לתושבי הרצועה במקרים של סכנת חיים או המקרים בהם היעדר טיפול יביא לכך שטעם החיים ישתנה כליל"

29. לעניין כניסה לישראל לצורך חגי נוצרים, כאמור בנספח "סטטוס הרשאות" אשר צורף כנספח ע/2 לעתירה, התאפשרה כניסת נוצרים (מכסה של 500) מרצועת עזה למזרח ירושלים ואיו"ש לתקופה שבין 8.12.18 עד 19.1.19.

2.ד עניינם הפרטני של העותרים

30. כאמור לעיל, העותרים הם תושבי רצועת עזה, אשר מבקשים להיכנס לישראל לרגל החגים הנוצריים.

31. כאמור בנספח "סטטוס הרשאות" אשר צורף כנספח ע/2 לעתירה, התאפשרה כניסת נוצרים (מכסה של 500) מרצועת עזה למזרח ירושלים ואיו"ש לתקופה שבין 8.12.18 עד 19.1.19.

32. **העותר 1 ד"ר [REDACTED] ארתין**

בקשתו של העותר 1 התקבלה, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, ביום 18.12.18 וסורבה מטעמים ביטחוניים פרטניים. התשובה הועברה, כמקובל, לוועדה האזרחית הפלסטינית, שהיא הגורם אשר אמור ליידע את הפונה בדבר התשובה בעניינו.

כפי שפורט בעתירה, ביום 27.12.18 הועברה "קדם עתירה" על ידי ב"כ העותרים אל פרקליטות המחוז, בהתייחס ל-10 פונים, אשר העותר 1 נמנה ביניהם [נספח ע/5 לעתירה].

העותר 1 זומן לתחקור ליום 3.1.19, אשר לאחרי נמצא שאין מקום לשנות את ההחלטה בעניינו.

ביום 8.1.19 נשלחה אל ב"כ העותרים תשובת הפרקליטות ביחס לעותר 1, במסגרת קדם העתירה הנ"ל, לפיה בקשתו סורבה מטעמים ביטחוניים. הפרפראזה שנמסרה: קשר לגורמי טרור.

להשלמת התמונה יצויין, כי פרט לעותר 1, 9 הפונים האחרים במסגרת קדם העתירה אושרו כניסה לישראל.

33. ביחס לעותרים 2 עד 5, נטען בעתירה כי ביום 8.1.19 הודיעה קצינת פניות ציבור כי בקשותיהם מסורבות מטעמים ביטחוניים פרטניים. העותרים 2 עד 5 לא נכללו בקדם העתירה הנ"ל. יפורט להלן בעניינם של העותרים 2 עד 5.

34. **העותר 2 מר [REDACTED]**

בקשתו של העותר 2 התקבלה, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, ביום 3.12.18. ביום 10.12.18 הבקשה סורבה מטעמים ביטחוניים פרטניים. התשובה הועברה, כמקובל, לוועדה האזרחית הפלסטינית, שהיא הגורם אשר אמור ליידע את הפונה בדבר התשובה בעניינו.

עם הגשת העתירה בוצעו בדיקות נוספות בעניינו והוחלט לזמן אותו לתחקור. העותר 2 זומן לתחקור ליום 13.1.19 – אולם לא התייצב, כך שלא ניתן היה להשלים את הליך האבחון והסירוב נשאר בעינו.

35. **העותרת 3 גב' [REDACTED]**

בקשתה של העותרת 3 התקבלה, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, ביום 3.12.18. ביום 12.12.18 הבקשה סורבה מטעמים ביטחוניים פרטניים. התשובה הועברה, כמקובל, לוועדה האזרחית הפלסטינית, שהיא הגורם אשר אמור ליידע את הפונה בדבר התשובה בעניינה.

עם הגשת העתירה בוצעו בדיקות נוספות בעניינה, והוחלט על הסרת המניעה הביטחונית, וכניסתה של העותרת לישראל לצורך המבוקש אושרה לתאריכים 14.1.19 עד 20.1.19. הודעה על כך נמסרה לב"כ העותרים ביום 13.1.19 בשעות הערב.

36. **העותרת 4 גב' [REDACTED]**

בקשתה של העותרת 4 התקבלה, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, ביום 3.12.18. ביום 12.12.18 הבקשה סורבה מטעמים ביטחוניים פרטניים. התשובה הועברה, כמקובל,

לוועדה האזרחית הפלסטינית, שהיא הגורם אשר אמור ליידע את הפונה בדבר התשובה בעניינה.

לאחר הגשת העתירה בוצעה בדיקה נוספת בעניינה של העותרת 4, ונמצא שאין לשנות את ההחלטה בדבר המניעה הביטחונית לכניסתה לישראל. הפרפראזה בעניינה של העותרת 4: קשר לגורמי טרור.

37. העותר 5 מר

בקשתו של העותר 5 התקבלה, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, ביום 3.12.18. ביום 6.12.18 הבקשה סורבה מטעמים ביטחוניים פרטניים. התשובה הועברה, כמקובל, לוועדה האזרחית הפלסטינית, שהיא הגורם אשר אמור ליידע את הפונה בדבר התשובה בעניינה.

לאחר הגשת העתירה בוצעה בדיקה נוספת בענייניו של העותר 5, ונמצא שאין לשנות את ההחלטה בדבר המניעה הביטחונית לכניסתו לישראל. הפרפראזה בענייניו של העותר 5: קשר לגורמי טרור.

38. הסירוב להתיר כניסת העותרים תושבי רצועת עזה לישראל מפאת הסיכון הביטחוני הנשקף מן הכניסה

כאמור לעיל, היעדר התנגדות ביטחונית פרטנית מהווה תנאי מהותי למתן היתר להיכנס לישראל במסגרת מדיניות התנועה המצמצמת הקיימת בין מדינת ישראל לרצועת עזה, הנובעת מן המציאות הביטחונית-מדינית השוררת כיום, ובמיוחד מן הניצול לרעה אשר עושים גורמי הטרור ברצועה באותם אנשים שכניסתם מותרת לשטח מדינת ישראל ושטחי איו"ש. נזכיר שוב, כי קבלת חוות דעתם הביטחונית של גורמי הביטחון המוסמכים מתחייבת היא מכוח חקיקה ראשית (סעיף 3ד לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003).

במקרה דנן, בידי המדינה מידע מודיעיני, המצביע על כך שכניסתם של העותרים לישראל, עלולה לסכן את שלום הציבור ואת ביטחון המדינה – ומשום כך הגורמים המוסמכים החליטו שלא לאשר את כניסתם של העותרים לישראל.

החומר המודיעיני העומד בבסיס ההתנגדות הפרטנית יוצג, במידת הצורך, לבית המשפט הנכבד במעמד צד אחד.

39. לענין זה ראה: בג"צ 11105/07 רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל, תק-על 2008(1), 156:

"... באשר לעותר ... הודיעו המשיבים כי קיימת מניעה ביטחונית לכניסתם לשטח ישראל. בהסכמת העותרים עיינו בחומר החסוי שהוכן לנו מטעם המשיבים בענייניו של כל אחד מן העותרים האלה, והפנינו שאלות לנציגי המשיבים מקום שנדרשו לנו פרטים נוספים על אלה המצויים בחומר הכתוב. לאחר ששקלנו את הנתונים האלה, שוכנענו כי לא קמה לנו עילה להתערב בהחלטת המשיבים למנוע את כניסתם של העותרים האלה לשטח ישראל. יצוין כי לגבי מקצת מן העותרים האלה, ניתן ללמוד כי מצבם הבריאותי מחייב טיפול דחוף. המשיבים הודיעו מצידם כי לגבי כל העותרים, ובכלל זה גם אלה שבעניינם קיים סיכון בטחוני מעצם יציאתם את הרצועה, מסכימים הם להתיר את יציאתם דרך המעברים שבשטח ישראל למצרים, וזאת ברגע שהמעברים יפתחו בתיאום עם הגורמים הרלוונטיים במצרים. אם אכן כך יהיה, במועד מוקדם, הרי שיינתן פתרון מתאים גם לעניינם של העותרים שמנועים להיכנס לישראל מסיבות בטחוניות...".

40. ועוד לעניין אי התערבות בית המשפט לעניינים מנהליים בהחלטת סירוב מטעמים ביטחוניים פרטניים בעתירות כניסה של תושבי רצועת עזה לישראל, בשל קיומו של מידע חסוי המצביע על חשש סיכון ביטחוני הנשקף מהתרת הכניסה של אנשים מסוימים, ראו פסק דינה של כב' השופטת סלוטקי שניתן בפני בית משפט נכבד זה רק לאחרונה (ביום 19.3.2017) - עת"מ 6065-03-17 **קטיפאן נ' שר הביטחון ואח'**, במסגרתו דחה בית משפט נכבד זה עתירה שהוגשה כנגד סירוב המשיבה, מטעמים ביטחוניים פרטניים, לבקשת העותרת להיכנס למדינת ישראל כנטען, על מנת לבקר את אימה החולה בת 98, הנוטה למות כנטען. רק לפני שבועיים ימים, ביום 28.6.17, הערעור המנהלי שהוגש כנגד דחיית אותה עתירה **נמחק** לבקשת העותרת **בהמלצת בית המשפט העליון**, אשר לא ראה כל עילה להתערב בפסק הדין שדחה את העתירה (עע"מ 3179/17 קטיפאן נ' שר הביטחון ואח').
41. המשיבה תטען כי בנסיבות שתוארו, כאשר אין כל זכות בצידה של הבקשה, היה די בכך שלגבי אותו אדם שמתבקשת כניסתו לישראל ישנה אינדיקציה לפוטנציאל סיכון הנשקף ממנו, בכדי לסרב את בקשתו. ובמילים אחרות – באיזון בין קיומה של אינדיקציה כלשהי לגורם סיכון הנשקף מאותו אדם **והיעדר הזכות** להיכנס לישראל, יגבר הצורך בשמירה על ביטחון המדינה ואזרחיה. המשיבה תטען כי אינה חייבת ליטול כל סיכונים בהתרת כניסת זרים לישראל בכלל ושל תושבי רצועת עזה בפרט. במיוחד אין עילה להתערבות בהחלטת המשיבה מקום בו, כבמקרה דנן, **נבחן עניינם של העותרים באופן פרטני על ידי גורמי הביטחון המוסמכים** ונמצא כי אלה מתנגדים לכניסת העותרים לישראל מפאת חשש הסיכון הביטחוני הנשקף מכניסתם.
42. בנסיבות אלו, מדיניות המשיבה, אשר אושרה ע"י החלטות בתי המשפט כאמור לעיל, הינה כי אין לאשר כניסתם של העותרים לישראל, ובמיוחד לאור התנגדות גורמי הביטחון.
43. על פי ההלכה הפסוקה, בית המשפט המנהלי איננו מחליף את שיקול דעתה של הרשות השלטונית, ודאי שלא בעניינים כגון זה העולה בעתירה. מידת התערבותו המצומצמת של בית המשפט המנהלי בהחלטות הרשות, נוגעת אך ורק לעילות הבג"ציות של שיקולים ענייניים, חריגה מסמכות, מתחם הסבירות וכיו"ב.
44. ההחלטה נשוא העתירה היא החלטה שקולה שנתקבלה משיקולים ענייניים וראויים, היא נמצאת במתחם הסבירות, אין בה חריגה מסמכות ואין בה כל פגם שיצדיק התערבות ביהמ"ש הנכבד.

סיכום

45. החלטות המשיבה בעניינם של העותרים הן החלטות סבירות, שהתקבלו בהתאם למדיניות, תוך שקילת מכלול העובדות והנתונים, ומכל מקום, החלטת המשיבה איננה החלטה בלתי סבירה באופן המצדיק התערבותו של בית משפט נכבד זה.
46. לאור כל האמור, בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את העתירה על הסף, ולחילופין לדחות את העתירה לגופו של עניין, תוך חיוב העותרים בהוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד כדין.

שלומי ירדן, עו"ד
סגן בכיר בפרקליטות מחוז דרום - אזרחי

באר שבע
ח' שבט תשע"ט
14 ינואר 2019